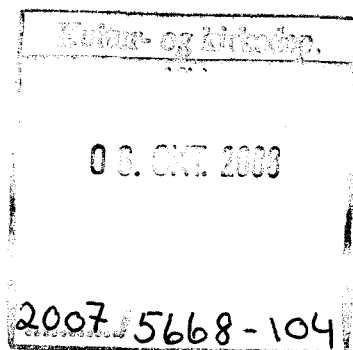

UNIVERSITETET I OSLO

Kultur- og kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep.
0030 Oslo

Universitetsdirektøren

Postboks 1072 Blindern
0316 Oslo

Telefon: + 47 22 85 63 01
Telefaks: + 47 22 85 44 42

Nettadresse: www.uio.no

Dato: 3.10.2008
Deres ref.: 2007/05668 KU/KU2 NHP.mmt
Vår ref.: 2008/12592

Evalueringsrapport av ABM-utvikling. Høringsuttalelse

Universitetsdirektøren vises til Direktoratet for forvaltning og IKTs (DIFI) evalueringsrapport 2008/9 og til Kultur- og kirkedepartementets høringsbrev av 3. juli 2008.

Universitetet i Oslo (UiO) vil i hovedsak begrense kommentarene til noen områder i hhv. arkiv, bibliotek- og museumsfeltet.

Kommentarer til selve evalueringen

Evalueringen er omfattende, og er dels basert på dokumentstudier, dels på intervjuer og dels på spørreundersøkelser. DIFI har derfor et stort materiale som utgangspunkt for evalueringen. En rekke temaer blir berørt, fra formål og strategier, ledelse, rammebetingelser, forholdet til brukere og hvilke forvaltnings- og utviklingsoppgaver ABM har.

Likevel mener vi grunnlaget for en fyldig evaluering innenfor de tre sektorene er for spinkelt til å trekke de konklusjoner som gjøres i evalueringsrapporten.

Museer

Undersøkelsen er etter vår mening neppe representativ for museer rundt om i landet, selv om generalsekretæren i Norges museumsforbund også er intervjuet. Eksempelvis er intervjuundersøkelsen basert på representanter fra fire museer, hvorav kun Maihaugen ikke er fra Oslo. Det kan nevnes at heller ingen naturhistoriske museer er representert i undersøkelsen.

Arkiv

Evalueringsens behandling av arkivfeltet utelater helt den delen som gjelder arkivdanningen. Rapporten synes utelukkende å oppfatte arkivbegrepet som depotarkiver. Av interesseorganisasjoner er kun Landslaget for lokal- og privatarkiver omtalt, mens verken Norsk Arkivråd, Kommunalt arkivforum eller Arkivarforeningen er nevnt. Dette til tross for at det i grunnlaget for opprettelsen av ABM ble benyttet begrepet "hele arkivfeltet". Det er kanskje forklaringen på at ingen fra arkivdanning er intervjuet av DIFI.

Bibliotek

Universitetsbibliotekenes hovedformål er å støtte opp under universitetenes forskning, utdanning og formidling. Det er da påfallende at forskning og utdanning så å si er fraværende i rapporten. Slik sett er det vanskelig å se hvilken merverdi opprettelsen av ABM har medført for sektoren.

Informantenes representativitet

En vesentlig del av rapporten er viet kommentarer fra informantene. Dermed står og faller rapporten med disses representativitet. Nær 1/5 av informantene er hentet fra ABMs egne rekker, jf. oversikten i vedlegg 1. Etter vårt syn utgjør dette en relativt stor del av informantgruppen. Vi stiller spørsmål ved om undersøkelsen gir grunnlag for å trekke de konklusjoner som gjøres i rapporten.

Oppsummering

UiO sitter igjen med et inntrykk av at evalueringsrapporten ikke er grundig nok i sin analyse, eller at nyansene ikke alltid kommer godt nok frem. Dette synes å gjelde både arkiv-, bibliotek- og museumsektoren.

Vår viktigste innvending mot rapporten er likevel at den ikke synes å svare på spørsmålet om det er hensiktsmessig med et felles utviklings- og forvaltningsorgan for abm-sektoren. Vi kan ikke se at de utførte intervjuer og undersøkelser danner grunnlag for å konkludere med at det er bred opplutning om et slikt organ, slik DIFI gjør (hovedkonklusjoner s. 1).

Kommentarer til ABMs virksomhet

ABM-utvikling ble etablert fra 2003 som et sentralt statlig sektorovergripende forvaltnings- og utviklingsorgan for arkiv, bibliotek og museum. Det overgripende ble reflektert i organisasjonsstrukturen – som rimeligvis var funksjonell og ikke etter sektor, ut fra en idé om at det eksisterte en rekke *"fellestrekk og utviklingstrekk som så ut til å føre sektorene enda tettere sammen"* (s. 5). Det viste seg etter hvert at denne organiseringen syntes lite hensiktsmessig. Etter en evaluering ble ABM omorganisert, nå med tre sektorspesifikke avdelinger pluss en avdeling for digitalt ABM samt administrasjons- og informasjonsavdelinger.

ABM er gått fra "ABM" til "A" og "B" og "M" – en utvikling som muligens er hensiktsmessig for økt fokus på det enkelte fagområdet, men som samtidig kan bidra til å redusere en del av grunnlaget for selve etableringen. Samtidig har ABM blitt tildelt stadig flere forvaltningsoppgaver. Dette har muligens gått på bekostning av utviklingsoppgavene.

Universitets- og høyskolebibliotekene (UH-bibliotekene) hadde frem til 2003 Riksbibliotekjenesten (RBT) som sitt koordinerende organ. RBT organiserte en rekke aktiviteter for UH-bibliotekene, var svært synlig i miljøet og fulgte nøye med på utviklingstrekk gjennom kursvirksomhet, kompetanseutvikling og tidsskriftet "Synopsis". Det meste av dette ble borte ved etableringen av ABM. Etter vår oppfatning har ABM ikke lyktes i å skape synlige tverrsektorielle aktiviteter eller allianser.

For biblioteksektoren er heller ikke samarbeidet mellom folkebibliotek, UH-bibliotekene og Nasjonalbiblioteket styrket i synlig grad. Skillet innen biblioteksektoren skyldes bl.a. ulike eiere og til dels ulike formål. For biblioteksektoren synes utfordringene fortsatt å være store, og den faktiske nytten av ABM er usikker.

For museumsektoren synes det klart at ABM, og Norsk museumsutvikling tidligere, har bidratt til å synliggjøre museenes samfunnsrolle, øke formidlingsaktiviteten og –kvaliteten ved museene, og sette økt fokus på lederoppgavene. Forskning synes derimot fortsatt å være et underkjent område ved en rekke museer, og bør få større oppmerksomhet videre framover. ABM burde etter vår oppfatning kunne ha tilstrekkelig oversikt over

forskningsområdet til å kunne være et koblingsorgan og dessuten kunne bistå når det gjelder tilføring av midler.

For arkivsektoren fantes det ikke noe organ å legge til ABM-utvikling. Derfor har også få mennesker spesifikt jobbet med arkiv. Det har i større grad vært vektlagt hvordan arkiv kunne samarbeide med de andre sektorene.

Utviklingsarbeid kontra forvaltningsoppgaver

Evalueringen viser til at institusjonens oppgaver fordeler seg mellom hhv. forvaltning og utvikling, og at virksomheten kanskje er vel så preget av forvaltningsoppgaver som utviklingsarbeid. En av DIFIs anbefalinger er at ABM må bli dyktigere til å synliggjøre sine forvaltningsoppgaver. Men like gjerne bør det vurderes hvor virksomhetens hovedfokus skal ligge. Navnet – *ABM-utvikling* – tilkjenner tydelig at fokus skal ligge på utvikling. UiO anbefaler at fokus fortsatt bør ligge på utviklingsoppgaver innen hvert og på tvers av/i samarbeid mellom feltene arkiv, bibliotek og museum. Samtidig får det vurderes hvordan selve forvaltningsoppgavene kan ivaretas. Utfordringene innen de respektive sektorer er imidlertid først og fremst knyttet til utviklingsoppgaver.

Forholdet til overordnet myndighet og ulike departementer

ABMs utfordringer forsterkes av at aktørene/brukerne innad i hver sektor sorterer under ulike departementer (s. 17 og s. 45), hvilket forutsetter en god dialog mellom ABM og de involverte departementer, og en avklart forståelse av ABMs rolle og styring mellom de samme departementene. I dag preges institusjonen av å være et forvaltningsorgan under KKD. I evalueringsrapporten framkommer det at ABM ikke har stått fritt til selv å organisere virksomheten slik institusjonen fant hensiktsmessig (s. 15). Dette bekrefter et inntrykk av at ABM er sterkt styrt fra departementet. Vel er ABM et forvaltningsorgan, men graden av styring ovenfra kan likevel variere.

Sett fra UiOs ståsted er det åpenbart at kontakten mellom ABM og KD og underliggende virksomheter (eksempelvis UHR) har vært mangelfull. Vi kjenner ikke til årsaken til dette forholdet, men det er helt avgjørende at grep tas for å endre denne situasjonen dersom ABM skal lykkes iht. formålet. Dette gjelder både bibliotek- og museumsektoren.

Generelt er det slik at alle sektorene ved UiO har pekt på andre myndigheter og departementer som det hadde vært naturlig at DIFI hadde kommentert i rapporten. Dette er et arbeid som departementet bør følge opp i den nærmeste framtid.

I tråd med KDs merknader (s. 45) mener også UiO at ABMs styre må ha et sterkt mandat, og at KKD ikke må undergrave ordningen med løpende styring av virksomheten. Dersom ABM skal fylle sin plass som et nøytralt organ (oppsummeringen s. 1) på tvers av departementstilknytningen, er det nødvendig at ABM ikke framstår som et forvaltningsorgan i forlengelsen av KKD.

Avsluttende kommentarer

Vedtektene for ABM fastslår at institusjonen blant annet skal

- arbeide på tvers av departementale og andre administrative grenselinjer.

- drive aktivt, strategisk utviklingsarbeid for å samordne, effektivisere og styrke arkiv-, bibliotek- og museumsfeltet.
- fremme samarbeid mellom de tre sektorene der dette framstår som formålstjenlig.

Rapporten, og de kommentarene som er gitt ovenfor, viser at mye gjenstår før ABM kan sies å leve opp til de mål som er satt for organisasjonen. Som nevnt innledningsvis gir ikke rapporten grunnlag for å svare positivt på spørsmålet om det er hensiktsmessig med et felles utviklings- og forvaltningsorgan for abm-sektoren. Det bør derfor vurderes om ABM har en hensiktsmessig organisering for å kunne nå disse målene. Alternativt bør det vurderes om de tre sektorene arkiv, bibliotek og museum er så sammenfallende i oppgaver at et organ som ABM har forutsetninger for å lykkes.

Vi mener at universitetsinstitusjonene bør kunne bidra med faglig kompetanse og kvalitetssikring, samt være en aktiv samarbeidspartner med KKDs museer og andre museer når det gjelder forskning og forskerutdanning.

Uansett vil det ta tid før ABM har funnet sin form, sitt samarbeidsmønster overfor brukerne og en tydelig rolleavklaring i forhold til berørte departementer. UiO, herunder Universitetsbiblioteket i Oslo, Kulturhistorisk museum og Naturhistorisk museum, vil gjerne delta dette arbeidet.

For øvrig vises det til konklusjonene til de enkelte sektorers kommentarer (vedlagt) når det gjelder behov for videre arbeid i oppfølgingen av rapporten.

Tove Kristin Karlsen
ass. universitetsdirektør

Anita Sandberg
HR-direktør

Vedlegg

Vedlegg

ABM OG UH-BIBLIOTEKENE

For UH-bibliotekene har ABM som forvaltningsorgan liten betydning utover at ABM samler inn og ordner statistikk, samt forhandler frem konsortieavtaler om elektroniske informasjonsdatabaser. Fra vår side hadde det også vært ønskelig at ABM hadde vært mer opptatt av UH-bibliotekenes arbeid med det kommende nasjonale kvalifikasjonsrammeverket (bl.a. om informasjonskompetanse), forebygging av plagiering og Open access.

Når det gjelder ABM som utviklingsorgan, mener vi at ABM selv vanskelig kan bygge opp den kompetansen som de store fagmiljøene sitter på, og at ABM primært må være et koordinerende utviklingsorgan.

Vi må dessverre konstatere at vår rolle i forhold til forskning og undervisning er fraværende i ABMs arbeid – og i rapporten (med unntak av at prosjektmidler som *"videreutvikler tjenester til utdanning og forskning"* er nevnt som ett av flere prioriterte satsingsområder på s. 33). Etter at ABM ble etablert har UH-sektoren vært gjennom store reformer som Kvalitetsreformen og felles UH-lov. Det er vanskelig å se at ABM har spilt noen rolle i forhold til UH-bibliotekene i disse store prosessene. Det er ønskelig at ABM er en aktiv og tydelig støttespiller slik at vi i fellesskap kan sikre at våre bibliotek bidrar til økt kvalitet i utdanning og forskning.

For øvrig fremstilles arbeidet med portalen ABM-søk som viktig (se s. 36-37), et prosjekt som ikke er ønsket fra UBOs side (selv om det hevdes på s. 55 at det kun er Nasjonalbiblioteket som er negativ). De pedagogiske og økonomiske virkemidlene som omtales på s. 30-33 kan være viktige for mange mindre bibliotek, men for oss er de ikke sentrale. UBO savner også et mer relevant kurs- og konferansetilbud, og slutter seg til informantenes syn på dette på s. 52, hvor de bl.a. uttrykker at de *"savner den møteplassen de hadde tidligere hvor alle deltakerne kom fra samme sektor og var opptatt av de samme tingene"*.

UBO savner en grundigere gjennomgang av ABMs samarbeid og kontakt med viktige institusjoner og organer som Universitets- og høyskolerådet (UHR), Norsk organ for kvalitetet i utdanningen (NOKUT) og BIBSYS. Når det gjelder NOKUT, er det kun i forskrift om akkreditering, evaluering og godkjenning etter lov om universiteter og høyskoler at UH-bibliotekene er nevnt i lov- og avtaleverk. NOKUT er viktig for UH-bibliotekene; det burde derfor også være viktig for ABM. Det samme gjelder UHR og særlig UHRs bibliotekutvalg (UHR-B), som det viktigste samarbeidsorganet for UBO og UH-bibliotekene. ABM er observatør i UHR-B, og det er således etablert kontakt.

Biblioteksektoren lite fornøyd

Det er påfallende at det er biblioteksektoren som er minst fornøyd med ABM i rapporten, jfr. tabell 15 som gjengir svar på spørsmålet om i *"hvilken grad mener du det er formålstjenlig med et felles utviklingsorgan for abm-sektoren?"* hvor informantene for biblioteksektoren samlet sier seg "i liten grad" fornøyd (s. 40). UH-bibliotekenes og Nasjonalbibliotekets informanter er enda mindre fornøyd (jfr. s. 61). Vi undrer oss følgelig over at DIFI bl.a. kan hovedkonkludere med at det *"er bred oppslutning blant brukere og samarbeidspartnere om at det er formålstjenlig med et felles utviklingsorgan for abm-sektoren"* (s. 1).

Evalueringen bærer preg av å ville tolke informantenes utsagn i en "ABM-vennlig" retning. Det svekker rapporten som ellers er tydelig på at ABM bør bedre forholdet til UH-sektoren. Forholdet til Nasjonalbiblioteket er også omtalt som dårlig og noe det bør gripes fatt i. UBO

imøteser i den forbindelse en klargjøring av roller og arbeidsfordeling (ut over det som følger av lov- og avtaleverk) mellom Nasjonalbiblioteket og ABM.

ABMs framtid sett fra biblioteksektoren

ABM har så langt ikke svart til forventningene. UBO er således ikke sikre på om etableringen av ABM var et riktig grep. Men dersom ABM skal fortsette virksomheten, er det særlig viktig for UH-bibliotekene at:

- Innsatsen i forhold til hver sektor styrkes – for så å skape grobunn for samarbeid der det er naturlig
- ABM forholder seg aktivt til at UH-bibliotekenes forankring er i egne institusjoner, fagdepartement og hos øvrige aktører innen forskning og høyere utdanning
- Kunnskapsdepartementets rolle styrkes
- Forholdet til biblioteksektoren generelt og til UH-bibliotekene spesielt styrkes
- ABMs rolle i forhold til Nasjonalbibliotekets avklares og tydeliggjøres
- Det nasjonale digitaliseringsarbeidet avklares mellom aktører og interessenter
- Det satses sterkere på ABM som et koordinerende utviklingsorgan
- De økonomiske rammene er tilfredsstillende

ABM OG MUSEUMSEKTOREN

Når rapporten for eksempel skriver at konsolideringsprosessen blant museene synes å ha fungert rimelig godt, underkommuniseres mye av den diskusjonen som har vært i deler av landet. Dette kan ha med utvalget av informanter å gjøre. Vi tror rapporten ville tjent med å ha oppfanget dette, og at det ville gitt evalueringen større tyngde. Etter det vi har forstått er det heller ikke slik at alle informantene kjenner seg igjen i evalueringen. I den forbindelse viser UiO til egen uttalelse fra UHR-M. Synspunkter derfra gjentas ikke her. Spørreskjemaet som evalueringen viser til (s. 4 og tabell 1), kunne med fordel vært tatt inn som vedlegg til rapporten.

Det er en svakhet at universitetsmuseene ikke er representert i spørreundersøkelsen, og kun indirekte (gjennom UHR) i intervjuundersøkelsen. Universitetsmuseene omfatter rundt 95 % av landets naturhistoriske samlinger og de kulturhistoriske opp mot 50 %. Museene er blant landets største og tyngste, og desidert i særklasse hva gjelder forskning ved museene. Til tross for et uttalt politisk mål om sterkere integrering mellom museene, og mellom kultur- og naturhistoriske museer, er universitetsmuseene i hovedsak fraværende i rapporten. Mye av det formelle samfunnsansvar som tilligger museene er nettopp knyttet til universitetsmuseene (og Arkeologisk museum i Stavanger). Det gjelder eksempelvis i forhold til kulturminneloven, internasjonale konvensjoner om ivaretagelse av biologisk og geologisk mangfold, oppfølging av arbeidet til Artsdatabanken og som norsk node for Global Biodiversity Information Facility, GBIF. En rekke museumsfaglige og –politiske problemstillinger er dermed utelatt fra evalueringen.

Museumsreformen

Innen museumssektoren er ABM på mange måter en videreføring av Norsk museumsutvikling (NMU). Mens NMU var klart utviklingsorientert, har ABM vært mer forvaltningsrettet, og har hatt ansvar for å iverksette/videreføre museumsreformen/ konsolideringsprosessen innen sektoren. Denne prosessen har hatt et klart administrativt/ organisatorisk utgangspunkt og mål. Konsolideringsprosessen var nødvendig, men mange har påpekt at den fikk et for sterkt administrativt perspektiv, og at de faglige dimensjonene har blitt for lite vektlagt, til tross for at styrking av fagmiljøene var en av hensiktene (s. 26). Det er sagt at prosessen skal videreføres med et faglig perspektiv, noe som synes helt nødvendig, men så langt er dette arbeidet kommet kort. NMF hadde også en langt mer åpen og utviklende dialog med brukerne enn hva tilfellet er med ABM, som framstår langt sterkere som et forvaltningsorgan. Muligens er det disse informantene sikter til, når det sies at ”noe har gått tapt på veien ” (s. 40). Økt samhandling mellom arkiv, bibliotek og museum synes heller ikke å ha vært en integrert del av tankegangen rundt museumsreformen, noe som ville vært naturlig ABMs målsetting tatt i betraktning.

Universitetsmuseene

Sett fra UiOs ståsted virker det som om ABM i mindre grad har rettet virksomheten det alt vesentlige har konsentrert sin virksomhet om de museer som faller inn under KKDs virksomhet, og om kunst og/eller kulturhistoriske museer. I liten grad har virksomheten vært rettet mot universitetsmuseene og mot naturhistoriske museer, selv om det finnes unntak. Dette kan bunne i kapasitetsproblemer eller i prioriteringer, men er uansett uheldig av flere grunner:

- Nesten alle naturhistoriske samlinger og det meste av naturhistorisk forsknings- og formidlingsvirksomhet skjer ved universitetsmuseene. Naturhistorisk museum (NHM) alene har omkring 65 prosent av landets naturhistoriske samlinger. Dette området er tilnærmelesvis fraværende i ABMs virksomhet

- Universitetsmuseene utgjør alle tunge institusjoner innenfor sine områder. Når virksomheten konsentreres om museene under KKD, bidrar det til å fastholde etablerte skillelinjer mellom de ulike museene, i stedet for å øke samhandling og integrasjon, som har vært et uttalt politisk mål
- På samme måte har det vært et uttalt mål å se kultur- og naturhistorie i større sammenheng. Manglende oppmerksomhet om de naturhistoriske museene – eller fagområdet – styrker ikke dette arbeidet.

et kan synes som ABMs virksomhet er uttrykk for kapasitet, delvis prioriteringer, muligens også tilgang på kompetanse. Naturhistorisk museum tok på vegne av flere tidlig et initiativ verfor ABM om oppretting av et nettverk for botaniske hager, og et års tid etterpå om opprettelse av et nettverk for konservering av naturhistorisk materiale. Svar på henvendelsen om botaniske hager kom våren 2008 og er nå på plass, mens det ennå ikke har skjedd noe innen det andre området. Nettverk for botaniske hager er etter lang tid på plass, mens det etter flere år fortsatt ikke har skjedd noe innenfor naturhistorie. På tilsvarende måte er det spilt inn at for eksempel ABMs ulike spørre- og rapportskjemaer bedre må tilpasses naturhistoriske samlinger/museer.

Økt fokus og økt kvalitet i museenes formidlingsvirksomhet er kanskje det området innen museumsfeltet hvor ABM har lyktes best (s. 33 og s. 53). Dette gjelder for eksempel gjennom BRUDD-satsingen, hvor også UiO har vært involvert. Museenes oppgaver er knyttet til samling og dokumentasjon, forskning og formidling. Under kapittelet om prioriterte oppgaver er både lærings- og formidlings- og samlingsbiten omtalt, men ikke forskningen. Dette er en svakhet ved rapporten, så vel som ved det arbeidet ABM har utført. Igjen reflekteres at universitetsmuseene ikke er tatt med i evalueringen, og at ABM i liten grad har dratt veksler på den kompetanse som de samme museene representerer.

På tilsvarende måte må *Den kulturelle skolesekken* utvides til å omfatte naturfag/teknologi, evt. få sin parallell i *Den realfaglige skolesekken*. KD bør kanalisere ressurser til ABM for å styrke real- og naturfagsatsingen mot skoleverket, hvor museene spiller en viktig formidlingsrolle.

Ideelt sett bør ABM være et kompetansesenter for hele museums-Norge med spisskompetanse innen viktige museumsfaglige områder. Eksempler på dette er utarbeidelse av redningsplaner, bevaringstekniske løsninger i magasiner, materialvalg i utstillinger, magasiner og i pakkemateriell, brannberedskap, sikkerhetstiltak osv. Der ABM ikke har slik kompetanse, bør de ta initiativet til å utvikle den, gjerne på prosjektbasis og i samarbeide med ett eller flere museer. Universitetsmuseene, som noen av landets største museer, bør her kunne spille en viktig rolle som samarbeidspartnere.

Digitale tjenester

ABMs arbeid med utvikling av digitale løsninger for museumssektoren er omtalt i rapporten (s. 54 og 64). Universitetsmuseene har arbeidet med felles digitale samlingsbaser, først gjennom Museumsprosjektet, senere gjennom MUSIT. Arbeidet er ikke omtalt i rapporten, og erfaringene er ikke nyttet av ABM. UiOs generelle holdning er at det er viktig å velge løsninger som er fleksible og åpne for mange brukere.

Utvikling av felles digitale tjenester var noe av hovedargumentet for opprettelse av ABM, med vekt på det kilde- og informasjonsgrunnlaget som de tre sektorene forvalter. Vi kan ikke se at ABM har løst eller i tilfredsstillende grad kommet i gang med oppgavene på dette feltet, og deler dermed de synspunkter som informantene har gitt uttrykk for (s. 54, 55).

ABM OG ARKIVFELTET

Den norske stat har et politisk mål om en elektronisk forvaltning. I eNorgeplanen og andre planer er det bl.a. satt opp mål om elektronisk samhandling mellom forvaltning og næringslivet og den enkelte innbygger. Arkiv er et viktig fundament i slike planer, og uten et bevisst forhold til arkiv blir det et spørsmål om man klarer å nå disse målene.

Granskninger de siste årene viser at det har vært vanskelig å dokumentere forvaltningens handlinger, noe som dessverre kan ha gått ut over rettssikkerheten til klienter og brukere. Fordi arkivene har vært dårlige, har heller ikke forvaltningen alltid klart å bevise at den har handlet riktig.

Man kan grovt sett skille arkivarbeidet i to faser; arkivdanning og arkivdepot. Arkivdanningen forholder seg til dokumentene når de er i bruk mens arkivdepot oppbevarer dokumentene i ettertid. ABM-utvikling har lite fokus på den delen av arkiv som kan kalles arkivdanning.

Forarbeidene til opprettingen av ABM-utvikling og øvrige dokumenter fra departementet bruker begrepet "hele arkivfeltet". Dette kan vanskelig forstås som annet enn at både arkivdanning og arkivdepot er tiltenkt inn i arbeidet til ABM-utvikling.

UiO mener det er viktig å tenke helhetlig når det gjelder arkivfeltet, nemlig å se arkivdanning, arkivdepot og arkivformidling i nær sammenheng med hverandre. I tillegg er det nødvendig å vurdere forholdet til de andre to sektorene, bibliotek og museum.

I rapporten fra DIFI finnes det ingen drøfting av hva arkivbegrepet innebærer. Den stiller ikke spørsmål til om ABM-utvikling har en adekvat forståelse av arkivfeltet. Når DIFI valgte informanter, i nært samarbeid med ABM-utvikling, fikk man et resultat hvor ingen av de som intervjues er knyttet til arkivdanningen. Derfor må vi konkludere med at utvalget ikke er representativt for arkivfeltet når DIFI skal evaluere arbeidet.

I framstillingen av arkivfeltet har UiO merket seg at det kun er én interesseorganisasjon som nevnes. Landslaget for lokal- og privatarkiv (LLP) som nettopp i all hovedsak representerer arkivdepot, er den eneste som er nevnt. Hverken Norsk Arkivråd (NA), Kommunalt arkivforum (KAF) eller Arkivarforeningen er nevnt. Arkivarforeningen er i tillegg i all hovedsak knyttet til arkivdepotfeltet. Disse organisasjonene står heller ikke på listen over høringsinstanser for denne høringen. UiO stiller seg spørrende til en slik forståelse, fra både KKD og ABM-u, av hva som inngår i arkivfeltet.

I rapporten fra DIFI er det ingen drøfting av hvordan ABM-utvikling avgrenser sine oppgaver i forhold til andre aktører. Det henvises til at det ligger et tilsynsansvar for arkivfeltet hos Riksarkivaren. Vi savner en drøfting av fordelingen av oppgaver og ansvar mellom disse to aktørene.

Det hadde videre vært naturlig med en drøfting av forholdet til Fornyelses- og administrasjonsdepartementet (FAD), med hensyn til forholdet mellom arkivfeltet og forvaltningen, i en slik rapport. God arkivdanning er grunnlaget for senere bevaring og formidling av arkiver. Forholdet til forvaltning og saksbehandling i sin alminnelighet er det viktig at arkiv har et bevisst forhold til,

DIFI konkluderer i rapporten med at arkivfeltet må prioriteres. Vi bifaller en slik konklusjon, men vil samtidig presisere at dette må gjelde for *hele* arkivfeltet, inkludert arkivdanningen